

III. rész

Darth Travis Haragja

4. fejezet

Az Erő Akarata

Travis kigyózó füst és megannyi záporozó szikra közepette nyitotta fel sárgásan izzó szemeit iszonytatos fejfájásának kíséretében. Kíváncsi pillantásaival felmérve környezetét először is az éppen most ébredező Sidist pillantotta meg, majd a már régóta felettük álló Synthia hologramján akadtak meg szemei. Semmire sem emlékezett a helyiségbe való belépését követően, de úgy látta ellenfele is hasonlóképp járt.

- Mi történt? – kérdezte Sidis a hologram felé fordítva szemeinek röpke pillantását, miközben csigalassúsággal tápázkodott fel a fém talajról.

- Lezuhantunk – vágta rá Synthia egy nem túl bizakodó arckifejezés kíséretében. – A hajtóművek és a gravitációs motorok működésképtelenek, a javítások jelenlegi sebessége mellett egy hét, mikorra fel tudunk szállni.

- Mégis honnan? Mi ez a hely? – érdeklődött Travis mostanra már teljesen felegyenesedve a talajról, fényszabályját görcsösen szorongatva kezében. Mintha csak a válaszra való várakozása tartotta volna vissza attól, hogy ismét rárontson ellenfelére.

- Mortis, az adatbázis szerint ez áll legközelebb ahhoz, melyet számos faj különleges képességekkel rendelkező egyedei az Erő forrásának neveznek, ahová minden valaha élt erőhasználó lelke érkezik a halálát követően.

- Akkor mi meghaltunk? – tette fel az elméjében megfogalmazódó megannyi kérdés legfontosabbikát. A tény, hogy egyszer már meghalt még csak elment valahogy, na de kétszer már kissé túlzás lett volna.

- Negatív, az életjeldetektorok szerint mindketten életben vagytok, egyelőre – felelte a mesterséges értelem határozottan, látszólag egy bizonyos dologra célozva, hiszen Travis még most is harcra készen állt, ehhez nem kellett egy Sith képességei. De valójában teljesen mást leplezett gondolatmenete. – A ciklus kevesebb, mint 13 órán belül ismétlődni kezd, az adatok szerint az impulzust egyikünk sem fogja túlélni.

- Hogy mi van?! – ezt már végképp nem értette, bármennyire is csavaros volt elméje. Ezt nem is lehetett az adatbázisban tárolt jelentések olvasgatás nélkül. Viszont ezúttal már Sidis kívánt felelni a számítógép helyett, mellet egy különös kézmozdulattal adott tudtára.

- Ezen a hely bizonyos időközönként megújítja magát, ezek amolyan ciklusok, amik néhány utazó érkezését követően vették kezdetüket, és az érkezésüktől a távozásukig terjedő időtartamot ölelik fel. Amint véget ér, minden felszívódik, ami az érkezés pillanatában nem volt a helyén, beleértve minket is. Még az előtt távoznunk kell, különben meghalunk.

- Akkor majd elviszem az egyik kompot, amint megöltelek – vágta rá Travis miközben mértéktelen haragja csak úgy sugárzott tekintetéből.

- A hangár a hajó alsó részén található, mely a talaj felé néz és komoly károkat szenvedett, akárcsak a hajó, amivel érkeztl. Attól tartok képtelenség időben távozni – ez a sajnálatos tény egyúttal azt jelentette, hogy a Demetreus már menthetetlen.

- És mi van az utazókkal? – csillantak fel a Sith szemei.

- Ha a Jedik kompját – a hajójuk méltán szerepel az adatbázis megannyi történelmi feljegyzése között, melyek egyszerre két, egymástól egyre inkább elkülönülő idősíkot foglalnak magukban – lovasítjátok meg, a Jedik sosem jutnak vissza és végérvényesen felülíródik az idő szövete, s a változások még általam is megjósolhatatlanokká válnak majd – s azt mindkettejüknek be kellett látnia, hogy ez nem megoldás, hiszen ezerszer rosszabbat is okozhatnak vele, önmaguk sorsát is beleértve. – Jelenleg nincs mód a következő ciklus előtti távozásra. De van egy működőképes megoldás.

- Mégpedig az, hogy véget vetünk neki, ahogyan a már egy másik idősíkbeli alteregóm is megtette – egészítette ki Sidis a hologram mondandóját, az alternatív idősíkon zajlott eseményekre célozva, melyeknek köszönhetően állhatnak itt most valamennyien.

- Egy másik idősíki? Lemaradtam volna valamiről?

- Röviden annyi, hogy egyszer létezett egy másik idővonal is, ahol te ekkorra már rég meghaltál és úgy 3 évszázadot követően én maradtam az utolsó erőhasználó, aki hosszas keresés után talált rá erre a helyre, de akkor még valamikor a ciklus elején, melynek véget vetett azáltal, hogy megölt egy nagy erejű Sithet, akit csak egy bizonyos karddal lehet megsebezni. Az pedig egy barlangrendszerben van elrejtve, néhány mérföldnyire.

- Akkor nincs más dolgunk, mint megszerezni azt a kardot és megölni – felelte Travis, aki ha nem is egyezett bele szóban az időleges tűzszünetre, de az már a puszta arckifejezéséből is nyilvánvalóvá vált számukra. És persze a tényből, hogy már eltette fényszablyáját.

- De még nem tudom, hogy a helyén van-e, most később jöttünk. Ezért is zuhantunk le, ahelyett, hogy az Atya finoman letette volna a hajót egy tisztáson – közölte aggodalommal szívében, majd Synthia felé fordította tekintetét. – Esetleg megtudhatnánk, hogy mi folyik a Fellegvár körül? Jó lenne, ha nem fél napi járás után jönnénk rá, hogy már nincs ott.

- Természetesen – felelte az MI, majd egy újabb hologram jelent meg a még jelenleg is működőképes – de már egyértelműen sérült – terminálok valamelyikén, alighanem a taktikai asztalon, melyen most egy ádáz kardpárbaj rajzolódott ki hőseink kíváncsi pillantási előtt.

Három Jedi vívta kegyetlen párbaját a Sötétség Tornyának orma alatt, mely nem épp a Fellegvár volt, de a látottak így is messze fölülmúlták Sidis elvárásait, aki csak meredten bámulta, ahogyan az egyik fiatal lány – feltehetően még padawan – meglepő sikereket ért el a két, nála jóval idősebb ellenfelével szemben, miközben egyre cikáztak kardjaik a harcmezőjük sötét árnyalatú kövek által szabdalt érdes talaján.

- Az ott Darth Vader! – jelentette ki Travis egykori példaképére – hiszen ő ölte meg Sidioust, ki aznap elcsúfította külsejét – mutatva csillogó szempárja kíséretében. – Akkor a mellette álló Kenobi tábornok. De ki a harmadik?

- Ahsoka Tano, Vader első tanítványa. Koránt sem vitte olyan sokra, mint Galen, de ez most egyébként sem lényeges. Nagyobb gondjaink is vannak. Ugyanis elkéstünk, már náluk van a kard, anélkül pedig nem jelentünk fenyegetést a sith számára.

- De hiszen ketten erősebbek vagyunk, mint bárki más a galaxisban. Miért ne tudnánk a hagyományos módon elintézni? – erre Sidis csak némán ingatta fejét.

- Gondolkozz! Ez itt Mortis, az Erő földje, az itt élők ennek minden cseppjét hasznosítani tudják, nem csak az ereikben csörgedező midikloriánok által biztosított mennyiséget. Ezen felül már több tíz, ha nem több százezer évesek. Semmik vagyunk hozzájuk képest, legalább is a kard nélkül. De ahhoz meg kell szerezni valahogy.

- És nincs az égvilágon semmi, ami fogna rajtuk? Nem létezik, hogy csak egyetlen fegyver képes megölni őket az egész bolygón, vagy bármi is legyen ez a hely. Kell, hogy legyen más megoldás – ekkor fel-alá kezdett járkálni töprengése közepette.

- Ami azt illeti van is – közölte Synthia kis idő elteltével látszólag közömbösen, ő csak egy egyszerű számítógép, nem voltak érzései, melyek mosolyt csalhattak volna életteli arcára azon tény hatására, mely valamennyijük megmenekülését jelentette. – Van egy másik, az ottani kard felépítésével teljesen azonos fegyver is, ami még az előző idősikből maradt rám.

- Na látod, mindig van más út – vágta hozzá a Sith önelégült mosolya közepette.

- És ezt csak most mondod?! – fordította Sidis a már döbbenetesen élethű hologram felé haragos pillantását. Mindössze néhány tucat elhanyagolható éven át hevert a saját hajóján a nélkül, hogy sejtette volna létezését. Azért ennyi idő alatt már igazán elmondhatta volna.

- A Feljegyzéseim szerint eddig egyetlen alkalommal sem kérdezted...

- Most ez nem mindegy? – lépett közbe Travis, mikor már látta, hogy kezdenek elfajulni az ember és gép közti események, melyre az által tudottak alapján nem szánhattak túl sokat meglehetősen szűkös idejükből. – A lényeg az, hogy meg tudjuk ölni azt az izét és akkor már mehetünk is. Mire várunk még? – viszont Sidis csak nem akart mozdulni. Travis bár igazi harcos volt, a csatamező valóságos mestere, képtelen volt szabadulni a tényről, hogy normál

esetben nem igazán akad ellenfele, s ha mégis: könnyedén elintézheti a megfelelő eszköz, vagy éppen fegyver birtokában, melyre éppen most akadtak rá.

- Sajnos nem fogja csak úgy megengedni, hogy leszúrjuk. Ha olyan, mint mi, képtelenek leszünk csak úgy mögé osonni és valószínűleg már azelőtt megöl, hogy még csak a közelébe érhetnénk. Sajnos nem tudom, hogyan csináltam akkor, de most ez nem megoldás.

- Nekem van egy ötletem – mosolyodott el Travis kis gondolkodást követően.

Hatalmas felhők tornyosultak az égbolton, kecsesen elúszva szemeinek kíváncsi pillantása közepette, melyek a kék ég felé meredtek, amint kinyíltak szemei. S csak ekkor hasított bele a tudat, hogy fogalma sincs, hol van, egyáltalán hogyan kerülhetett ide, ezért hamar felpattant volna riadtta vált pillantásai kíséretében, de valami miatt csak nehezen tudott feltápáskodni a puha pázsitról – mely Mortis talaját fedte –, majd kíváncsian felmérni környezetét.

De ezzel sem lett okosabb, még életében nem látott ehhez hasonló fákat, ilyen szépséges mezőket, vagy ehhez fogható hegyeket, melyeken egy hatalmas, szürkés árnyalatú épület, a Fellegvár ékeskedett büszkén, délcegen. Mivel az tűnt a civilizáció egyetlen forrásának ezen kietlen, mégis élettel teli környéken hamarosan felé vette az irányt, szelíd léptei kíséretében.

Viszont alig öt perc séta után elsötétedni kezdett az égbolt, hatalmas fekete felhők kezdtek baljósan fedni az eget, s a tündöklő nap fénye is egyre halványodni kezdett közeledtükkel. Percek alatt vált a fényes nappal keserű éjszakává és halt el a zöldellő növényzet, amint a sűrű felhők befedték a korábban szemet gyönyörködtető eget, s heves vihar vette kezdetét. De nem számítottak most Mortis éghajlatának különös viszontagságai, hisz nem volt hova húzódnia, vagy bárhová is mennie a tornyon kívül. Folytatnia kellett útját hamis biztonsága felé.

S hosszú órákon át barangolt az idő közben különös mód – hisz egyre sötétebb felhők tornyosultak az égen – abbamaradt eső áztatta és hatalmas mennydörgések által szabdalt földön, amikor is egy kicsiny hajót pillantott meg kék szemeivel, a Jedik kompját. Szapora lépteinek kopogó hangja kíséretében sietett felé és érte is el néhány perc elteltével.

- Hahó! Van itt valaki? – kérdezte kíváncsian a leeresztett rámpájú csillaghajóhoz érve, melynél már a maga mögött húzott sok-sok méteren át húzódó földszávból látszott, hogy jókora magasságból zuhant alá az égboltról. De a károk nem látszottak olyan súlyosnak, hogy ne szállhassanak fel vele eredeti tulajdonosai. És csakugyan akadt valaki annak fedélzetén.

Ahsoka hamar kidugta a fejét az egyik helyiség bejárata mögül, épp amikor már sikeresen felszállásképtelenné tette a hajót, ugyanis nem ismerte fel a friss levegőt egyre hasító hangot és igencsak meglepődött az előtte álló togruta előtt, ki hasonló testmagassággal és alkattal rendelkezett. De merőben más volt már a szép arca, szemeinek szintén meglepett pillantása, valamint ruházata, melyből csak úgy sugárzott, hogy a sötét oldal szolgája.

- Mit keresel itt, sith? – közölte Rea felé fordítva szemeinek immár rosszakaró pillantását, miközben kardjához emelte kezét, egyelőre csak az egyik fényszablyát kívánta előrántani, elrettentésképpen. Hiszen ez nem tartozott a legalkalmasabb pillanatok közé harc szempontjából, nem most, mikor már Vader és az a rejtélyes sith ily közel járt már.

- Nyugi, nem vagyok az ellenséged – próbálta csitítani Rea, ő sem akart harcot, még csak azt sem tudta, hogy hol is tartózkodik éppen. – Nem vagyok sith, legalábbis nem teljesen – erre a másik togruta eltette fénykardját, egyértelmű volt, hogy itt nem lesz vérontás.

- Akkor miért vagy itt, ha nem a másik sith küldött? – persze az a lehetőség is nyitva volt, hogy ő maga volt a Fiú, de annak nem lenne értelme, hiszen akkor Vadernek is vele kellene lennie. Ráadásul minek álcázná magát, ha ily könnyedén elbánhatna vele?

- Nem tudom, egyszer csak itt ébredtem, miután lelőtték a hajómat... – ekkor viszont mintha beugrott volna valami a Naala mester által elmondottakból – de várjunk csak, olyan ismerős vagy. Megtudhatnám a nevedet és elmondanád, hol vagyunk?

- Én sem tudom, hogy nevezik ezt a helyet, de odafent biztosan válaszra lelsz – felelte a lány az egyik, az eget délcegen szelő toronyra mutatva baljával. S ha válaszokra nem is lel, de hátha Vaderék útjába kerül, ezzel is időt nyerve számára. – Egyébként Ahsoka vagyok – Rea alaposan meglepődött ennek hallatán, hát mégis a régi mestere által megannyiszor elmesélt történetekben szereplő egyén állt most előtte, ki oly szomorú sorssal rendelkezett.

- Ez esetben folytatom az utamat felfelé – felelte kis gondolkodás után, majd megtorpant. Csak nem tudta megállni, hogy fejét enyhén hátra fordítva ne sűgjon valamit a több mint nyolcvan évvel előtte élt fiatalnak. – Ugorj, ha eljött az ideje...

Eközben a Fiú és a most már maga mellé állított Vader már csak pár száz méterre jártak a komptól, amikor is egy különös figura tűnt elő a fák rengetegéből, majd sietett feléjük egyre záporozó lépteik közepette. Mindketten megtorpantak, amint magakadtak szemek az oldalán csillogó lézerekardján, felé irányozva sárgásan izzó szemek ádáz tekintetét.

- Mit keresel itt? – förmedt rá a Fiú, amint Travis elég közel ért hozzá, majd megtorpant előtte, Vader egyelőre csak csöndesen figyelte párbeszédüket.

- Ne is törődjete velem, én csak átutazóban vagyok – felelte nemes egyszerűséggel, majd úgy tett, mintha már megfordulni készülne, majd megtorpant, belekezdve érkezése valódi okának kifejtésébe, miközben tekintetének gyűlölet által táplált tüze méltán sugallta igazi mivoltát. Betekintést nyújtott valódi természetébe, megmutatta, hogy ő is egy közülük. Ennek köszönhetően gyanakodva néztek rá ugyan, de nem akarták megtámadni. – Tujátok ez, amivel most próbálkoztok nem igazán fog a tervek szerint elsülni.

- Ez meg kicsoda? – szólt közbe Vader idegesen.

- Óh, még be sem mutatkoztam. Darth Travis vagyok a sith, aki nemsokára leigazza az egész galaxist és még a mesterednél, Sidiousnál is hatalmasabb birodalmat hoz létre. De minden bizonnyal hosszabb életűt – valami miatt nem úgy festett, mintha Vader egy szót is elhitt volna a hallottakból, bármit is látott az előbb. Viszont nem is kellett neki, csupán a Fiú felé kellett emelni gyűlöletében szikrákat hányó pillantását, hogy bizonyíthassa igazát. – Ha nem hiszed el, kérdezd őt. Bele lát a jövőbe, évtizedeket tud előre a történelemből.

- Ebben egy csepp sem tévedsz, Tyron. Ismeretében vagyok a múltadnak, s a jövődnek is, mely... fogalmazzunk úgy, hogy roppant érdekes. Ha nem tévedek éppen most vesztetted el a legújabb tanítványod és bosszút akarsz állni az elvesztéséért. Velünk megetheded, a saját Birodalmadban, a saját szabályaid szerint uralkodhatsz majd, ha végeztünk – valahogy nem okozott számára túl nagy meglepetést, hogy a sith egyből alkut ajánlott, családi vonás.

A különös csak az volt, hogy a saját halálát, Sidist, a Demetreust még csak meg sem említette. Vagy talán nem is tudott volna róluk? Az oly hatalmas képességei mégis csak korlátokba ütköznek? – Travis egyre inkább így vélekedett.

- Ha jól emlékszem, a hajó már működésképtelen volt, mikor odaértél. Ja, és egyébként sosem jutsz ki innen. Meghalsz, mielőtt megpróbálhatnád – Travis elgondolásának másik célja az volt, hogy talán időt nyerhetnek azzal, ha a Fiút szembesíti a történetekkel. Talán visszahúzódik, hogy átgondolhassa a teendőit. Azonban úgy tűnik, most alaposan mellélőtt.

- Nem hinném. Mégis ki ölné meg? Te, az a szenilis vénember, vagy talán az egyik Jedi? – nevetett fel önelégülten. Úgy tűnik, Mortis gyermekei mindent előre láthattak az Erő folyamai által, éppen csak a saját sorsukat nem.

- Akkor én, hogy kerültem ide? Több mint 80 év telt el a Klónháború óta, mégis mi másért lehetnénk itt egy időben veled, Vaderrel és a Jedikkel? Elbuktál, mind elbuktatok, Mortis pedig megfagyott az időben és az utolsó nap eseményei játszódnak le benne újra és újra. De ennek még nem késő véget vetni. Hagyj el az egészszel és maradj itt, a Mortison!

- Hazudik! – förmedt rá ekkor Darth Vader haragja által vezérelve, majd kékesen izzó fényszabályját szorosan fogva jobb kezében rontott rá Travisra, majd figyelte, ahogyan pengéje átsuhan a sith testén, legalábbis annak hologramján.

- Ah, szóval a nehezebb utat választjátok? – csattant fel a Sith sötét nagyura önelégült mosolya közepette. – Legyen hát, még látjuk egymást – ekkor egy különös kézmozdulattal adott jelt társainak, hogy már deaktiválhatják a hologramot, mely oly gyorsan foszlott szerte a sötétségben, akárcsak ahogyan előtűnt a fák közül.

- Akkor gondolom ez... – közölte Sidis, enyhén felé fordítva szeminek csalódottsággal teli pillantását, pedig a gyakorlatban olyan jól szoktak működni a Nagyúr tervei. De úgy tűnik ezen a helyen semmi sem működött, minek biztos sikere lett volna a kozmosz végtelenében.

- Egész jól ment – egészítette ki Travis mondandóját. – Most már tudom, hogy kivel állunk szemben és azt is, hogy koránt sem tökéletes...

Egy újabb kegyetlen küzdelem vette kezdetét Mortison, a magasban eddig délcegen tornyosuló Fellegvár küzdőterén. A Fiú és mindenki más között dúlt most ezen küzdelem, s a sith hiába küzdött négy ellen, hamar felülkerekedett a Jediken és az egyszerű, szinte már reménytelenül primitív fegyvereiken. Így rövidesen már csak ő és az Atya maradtak talpon.

Ebben a sötét, zord pillanatban úgy tűnt, mintha a Fiú már kész lenne kioltani gyűlölt és mégis szeretett apja életét a mágikus, zöld-szürkés árnyalatú karddal, mely most az oldalára csatolva függött, azonban nem volt lehetősége rá. Ugyanis egy férfi ugrott alá a magasból, egyenesen a csarnok falairól és érkezett nem sokkal a Fiú mellé. Aki nem is akart törődni vele kezdetben, szívesebben koncentrált volna jelenlegi próbatételére.

De ekkor épp, mielőtt az Atya meghozta volna mindkettejük számára végzetes döntését, az Erő haragos szikrái töltötték meg a levegőt, melyek kékes ragyogások és fullasztó füstjük mellett záporoztak Sidis ujjából a sith felé, aki eleinte mintha összerogygni látszott volna fájdalomra közepette, de csakhamar felpattant a sima felületű talajról.

- Csak ennyit tudsz? – csattant fel önelégült kacaja kíséretében, majd megfordult, farkasszemet nézve ellenfelével az egyre csak cikázó, de már pusztá kezei által könnyű szerrel feltartott szikrák közepette, melyek egyre csak gyűltek Sidis erejének fogyatkozásával egyetemben. Innen már nem volt nehéz kitalálni, hogy mi következik, ugyanis, ha nem történik valamiféle csoda párharcuk közepette, az a megannyi szikra egyszer csak megáll majd az eső hasította, párás levegőben, melyet a süvítő szél hordott most szerte a tájon.

S akkor könnyedén kioltja majd Sidis életét, hiszen a Fiú annyival erősebb nála, hogy még saját ereje által megtámogatva is nevetve küldheti vissza rá, ám egy valami nem tűnt fel neki. Ugyanis igaza volt Travisnak, közel sem volt mindenható. A Sith sötét nagyura ugyanis nem sokkal azután szökellt a csiszolt talajra, mikor már társa kellőképpen magára vonta a sith figyelmét és az ott lévők észrevették ugyan érkezését, de bolondak lettek volna ezt bárki tustára is adni. Hiszen e rejtélyes alak egy különös kardot tartott most kezében.

Az egyetlen fegyvert, mellyel most kiolthatta életét az ellenfele oldalára csatolton kívül, de azt merő vakmerőség lett volna bármilyen formában is elrángatni onnan az Erő láthatatlan kötelei segítségével, hiszen azzal Travis lelepleződését kockáztatta volna bármelyikük, ezért inkább csak némán, döbbenet figyeltek a sith háta mögé való közeledtét. A Fiú nem volt mindenható ugyan, de közel sem volt olyan ostoba, mint azt Travis feltételezte.

Az utolsó pillanatban ugyanis észrevetette a mögötte egyre záporozó léptek hangját és miközben elnyelte az egyre záporozó kisülések áradatát – hiszen már nem volt ideje Sidis felé indítani azokat – még sarkon tudott fordulni, hogy kivédhesse a számára végzetes támadást, de az erőlkés mintha meg sem kottyant volna a Sith sötét nagyurának, rendületlenül folytatta közeledtét, majd mélyesztette a kardot egyenesen a Fiú mellkasának közepébe.

Eddig hevesen dobogó, mégis kövé dermedt szívébe.

- Ez... lehetetlen... – hebegte a sith utolsó leheletében, majd holtan rogyott a talajra enyhe koppanás közepette, megannyi meghökkenés és egyetlen egy, diadalittas pillantás kíséretében. Érthetetlen volt, hogy Trávison miért nem fogott a fiú ereje. Ő is kiválasztott lett volna, kinek a sors egy másik korban szánta az Erő egyensúlyba hozatalát? Vagy talán az Atya segítette volna ki őt és háraitotta a támadást saját erejével? Ez is sors kegyetlen játéka és megannyi fondorlatos ösvényének eredményei közé tartozott melyet tán sosem tud meg, egyikük sem.

- Én megmondtam, koránt sem legyőzhetetlen – jelentette ki fennhangon, Sidis felé fordítva szemeinek a győzelem édes mámorában úszó pillantását, ki csupán egy helyeslő bólintással adta tudtára ez egyszer igazát. De csak ekkor vette észre, hogy milyen sok kíváncsi pillantás által van övezve. Három Jedi figyelte most meglepetten minden mozdulatát.

- Tyron? – hangzott el a legmeglepőbb kérdés Obi-Wan szájából, ő ugyanis még mestere által ismerte az ő és Iwo Goul történetét, és töprengett oly sok esztendőn át eltűnésének okán. – Te hogy kerültél ide, egyáltalán miért öltözöl úgy, mint egy sith?

- Mert az vagyok – vágta rá nemes egyszerűséggel a hirtelen megannyi felizzó penge különös morájának kíséretében. Érdekes lett volna, ha ennyi viszontagság és kölcsönös megpróbáltatás után került volna sor ez újabb ádáz összecsapásra, melyben egy Jedi sem vesztette életét, hogy a múlt ne szennyeződhessen, de egyik Sith sem lelhetette hősi halálát, hogy a jövő biztonságban lehessen. Szerencsére az Atya lépett most a tettek mezejére.

- Felesleges most harcolnotok, mikor már ilyen sokat tetetek a győzelemért – közölte Vaderék felé fordítva világoskék szemeinek szúrós tekintetét. – Itt egyikőtöknek sem vagytok már ellenfelei, sem rosszakarói. Az Erő ismét egyensúlyban van e helyen, valamennyiőtöknek köszönhetően – ekkor a két, most már mintha újabb küzdelmük előtt vállvetve álló sith felé fordította keserédes pillantását. – Ha minden igaz, ti a távoli jövőből érkeztetek. Áruljátok el, mégis hogyan sodródtatok ily messzire eredeti sorsaitok ösvényéről?

- A jelenből, s nem a távoli jövőből érkezünk – ekkor mindenki, még az Atya is csak meredten kezdett bámulni maga elé. Mégis hogyan lehetséges ez? – Az eredeti történekek szerint Mortison te is meghaltál, gyermekeiddel egyetemben és a Jedik sértetlenül jutottak haza a kompjukkal, majd pedig zavartalanul folytatták az életüket...

- Végre valami jó hír – vágott bele Ahsoka, de az Atya és Sidis is hamar csendre intette, amit látszólag nehezen is, de el kellett viselnie.

- Viszont Mortis nem tudott létezni nélküled – folytatta a mondandóját Sidis. – Elveszett az időben és egészen idáig, 87 hosszú éven át sodródott benne. És ez még bonyolódik egy pár sajnálatos események köszönhetően, de a lényeg annyi, hogy nem mi mentünk vissza, hanem ti előre az időben – ekkor az Atya behunyta szemeit és mozdulatlanul állt egy röpké pillanat erejéig, de az egyre kíváncsiskodó togruta növendék csak nem hagyta szóhoz jutni.

- De ha mi 87 évet mentünk előre, mégis hogyan fogunk hazamenni? Mármint a saját idősíkunkba... vagy minkbe? – ekkor végre az Atya is szót kapott, kinek csak ennyi idejét emésztette fel, hogy bepillantást nyerhessen az idő sebesen forgó kerekébe. Most már ismét pontosan ismerte a múltat, a jelent, s a jövőt, egy időben.

- Most, hogy Mortis ismét egyensúlyban van, könnyedén visszavihetlek titeket az eredeti idősíkokba. Olyan lesz majd, mintha csak pár percet emésztett volna fel az utatok. De ne feledjétek, itt a múlt és a jövő különös, túlságosan is veszélyes módon keveredett össze. Senkinek sem szólhattok a történekekről, még egymás közt sem vitathatjátok meg azokat.

- Szóval, ha most bárkinek is szólunk, öhm... róluk – mutatott rá Kenobi mester a teljesen nyilvánvalóra. Akkor megváltoztatjuk a jövő történetét? – erre az Atya csak némán bólintott.

- De abban, mi rossz van, ha gátat szabunk a Sith ismételt felemelkedésének? – egészítette ki az ifjúhölgy gondolatmenetét. – Azzal csak szívességet tennénk a galaxisnak, nem?

- Nem – vágta rá az Atya látszólag idegesen. – Még én magam sem látok elég messze a jövőbe, hogy méltán megjósolhassam a történekek helyességét. Az, hogy Tyron káoszba

taszította a galaxist és soha nem látott pusztítást hozott rá, még koránt sem nem jelenti azt, hogy hosszútávon rosszat okoz a galaxisnak. Egy ilyen változtatás következményei megjósolhatatlanok, éppen ezért balgaság lenne eszközölni azt, különösen számotokra.

- Káoszba taszítani a galaxist?! – csattant fel Vader, Travis felé fordítva szemeinek pillantását. – Mégis mi jó származhat egy újabb Klónháborúból?

- Minden kornak megvan a maga nagy háborúja – felelte Travis széles mosollyal az arcán. Hiszen egyikük sem tehet már semmit az eljövendők ellen. – Különben is, a tapasztalataim szerint mindig is valami sokkal erősebb szokott felemelkedni a hamvakból. Ma sehol sem tartanánk a Nagy Hiperúr háború, vagy az azt követő események nélkül.

- Valóban – felelte az Atya vegyes érzelmekkel, majd a Jedik felé fordította tekintetét. – De nektek most távoznotok kell, ha elejét akarjuk venni a tér-idő további szennyezésének. Azt javaslom, hogy most induljatok útnak – rövidesen a két Sith felé fordította tekintetét. – Ti viszont még maradjatok, számos dolog van, melyet kötelességem megvitatnom veletek.

Valamennyien rábólintottak akaratára, majd az Atya és a két Sith kivárta a Jedik távozását. És csak akkor folytatták párbeszédüket, mikor már a három bátor Jedi úralkalmatossága sebesen szelte Mortis égét, majd tűnt tova annak ózonkék levegőjében.

- És mégis mit akarsz velünk megvitatni? – kíváncsiskodott Sidis, különleges nap volt a mai. Végre meglelte azt, mely oly fontos volt akkori énje számára, hogy az életét áldozhassa érte. Ráadásul még megannyi titkot, számos talányt rejtegetett számára ez a hely.

- Haldoklom, mint azt tudjátok. Az életem lassan a végéhez közelít, s akkor ez a hely örökre elveszik az idő kavargó örvényeiben, akárcsak most, 87 esztendőn át. Éppen ezért egyikőtöknek maradnia kell, hogy biztosíthassa létezését, rendelkezve roppant erejével.

- Én vállalom! – jelentette ki Travis bőszen, kis idő elteltével. Elvégre mi rossz lehet még egy kis hatalomban, melyből olyan sokkal rendelkezik már? Különben sem köti már túl sok minden az odakint elterülő világhoz a mérhetetlen bosszúvágyán kívül. De mi lenne azután?

- Tudom, hogy hajlandó lennél rá, de a sors más ösvényt szánt neked. Sidis az, akit alkalmasnak tartok a feladatra, ő tudja, hogy milyen fontos az egyensúly és semmiképp sem fordítaná bárki ellen is az itt rejlő Erőt.

- De mi van a Képességgel? – tette hozzá Sidis meglepetten. – Miért nem használod, hogy a végtelenségig nyújthasd el a természetes élettartamodat, akárcsak mi?

- Én nem vagyok ismeretében, a ti módszereknek. A mód, melyet én alkalmazok erre az egykori Yoda mesteréhez hasonló, de hosszan tartóbb, jóval erőteljesebb. És egyszer minden véget ér, bármilyen hosszú is legyen.

- Hogy-hogy nem ismered? – szólalt fel Travis értetlenül. Elvégre, ha ő a legerősebb és messze a legidősebb erőhasználó a galaxisban, hogy nem tudott rájönni? – Hiszen még mi is el tudtok sajátítani, viszonylagos erőlködés nélkül.

- Ahhoz, hogy bárki is meglelhesse ezt a tudást a velejéig romlottnak, ízig-vérig Sithnek kell lennie, akárcsak a ti mesteretek, a bizonyos Darth Plagueis volt, mikor felfedezte. Én viszont se nem vagyok Jedi, se nem Sith, az egyensúlyra törekszem. Ahhoz, hogy ráleljek még a fiamnál is nagyobb mértékben kellene fordulnom a sötét oldal felé, s főlő, hogy akkor nem találnék kiutat belőle. Viszont az eltanulásához már koránt sem kell ilyesfajta gonoszság. Kell ugyan egy bizonyos mennyiség, de ennyi még bőven lakozik lelkemben – akárcsak bárki másban, aki mindkét fél megértésére és tapasztalataik átélésére törekszik egyensúlya végett.

- Ez esetben én maradok – vágta rá Sidis, Travist épp, hogy csak megelőzve. – A hajóm, a Demetreus egyébként is javításokra szorul, addig is szívesen bevezetlek mesterem tanaiba és, ha gondolod... – ekkor azonban újabb léptek szelíd hangja törte meg a csendet.

- Mester? Te mit keresel itt és... de mindegy, legalább rád találtam – hallatszott Rea ajkai közül, amint belépett az arényszerű helyiségbe, hol már oly sokat küzdöttek. Travis eleinte szóhoz sem jutott döbbenetében, de nem is tudott volna az Atya szavai közepette.

- Ez lenne a másik dolog, melyet Travissal szeretnék megvitatni, személyesen – erre a Sith rövidesen rábólintott, majd mikorra lány észbe kapott volna már tova is tűntek az összekötő folyosók bejárati ajtajának valamelyike mögött. Rea ugyan nem egyszer megszólította az idegent, de az egyetlen alkalommal sem szándékozott válaszolni. Egyáltalán mit mondott volna neki? „*Bocs, hogy megöltelek*”, vagy „*Sajnálom, hogy ide juttattalak*”?

- Visszahoztad az életbe? – hangoztatta Travis megannyi kérdése közül a legfontosabbikat, mely most megfogalmazódott benne, amint bezárult mögöttük a csarnok masszív ajtaja.

- Csupán visszaállítottam a lelkek eredeti formáját, ez közel sem olyan bonyolult, mint azt gondolnád – hiszen nem kellett megtisztítania Reát a Fiú rontásától, mint Ahsoka esetében. Azonban már a férfi pusztá tekintetén is látszott, hogy más is rejlik e mögött.

- De miért? És miért pont az övét, amikor annyi mást is elvesztettem már, akihez nála sokkal jobban kötődtem? Miért nem Litz, vagy Iwot hoztad vissza? – hiszen örült az Atya tettének, de jogos volt a kérdés részéről. Reát koránt sem szerette a saját gyermekeként.

- Ennek megértése már messze a te képességeid fölé magasodik, Travis. Meglehetősen leegyszerűsítve az a helyzet, hogy Mortis csak egy azon helyek közül, melyet még népem emelt és ahová a megannyi lélek távozik az elmúlását követően. És ezek a lelkek mind magába az Erőbe torkollnak, szép lassan egyé válva vele, s a folyamat közben elvesztik önállóságukat, sajátos jellemvonásaikat, melyek azzá a személlyé teszik őket, akik.

- Tehát ők már menthetetlenek?

- Igen, Liz és Iwo már túlságosan régóta került az Erő kútjába, hogy feltámaszthassam őket, viszont Rea csak nem rég távozott az élők sorából, lelke még szinte érintetlen volt, amint kiemeltem. De ez csak a kezdet és csak azért tettem, hogy megkönnyíthessem döntésedet. Hogy beszélhess vele, szemügyre vehesd, miért is áldoznál fel oly sokat.

- Mégis mit? Hiszen ott áll az ajtóban. Mégis miről beszélsz?

- Itt könnyű egy lelket visszahozni eredeti formájába, de már merőben más, sokkalta nehezebb dolog elintézni, hogy egy már holt lélek ki is kerülhessen innen és ne foszljon szerte népem egyik utolsó világából való távozásakor. Ez olyasmi mely csak egyszer történhet meg, minden tízezer esztendőben, különben megbomlana a tér-idő szövete. És ezt olyan erők vezérlik, melyek messze felülmúlják megértésedet és különben sem mondhatok már többet.

- Értem, de az előbb azt mondtad, hogy nem lehet változtatni az eseményeken, mert a következményeik megjósolhatatlanok lennének. Húsz perce, ha elhangzott.

- Igen, rendkívül kockázatos melyet most tenni készülök. De már azzal is túl sok változás ment végbe, mi a mai napon történt, ezen már rég elfeledettnek hitt világon. Különben is tartozom neked, amiért megmentetted az életem. Éppen ezért hajlandó vagyok enyhíteni a lelkedben lakozó mérhetetlen fádalmom, de értsd meg. Ez nem ismétlődhet meg még egyszer és nem csak azért, mert nem vagyok rá hajlandó. Maga az Erő kútja omlana össze, ha egyetlen léleknél is több kerülne ki belőle minden tízezer esztendőben.

- És akkor gondolom, az egész mindenség összeomlana, velünk együtt? – erre az Atya csak némán bólintott. – De Rea lelke már kikerült onnan, hiszen itt van. De honnan tudtad előre, hogy ez lesz? Hiszen a fiad sem látta előre a saját halálát.

- A saját sorsunkat nem látjuk, nem is láthatjuk előre, de ez remekül kikövetkeztethető az általunk látottakból. Sajnos – vagy talán szerencsére – a fiamat túlságosan elvakították indulatai, hogy észrevehesse, pedig még figyelmeztetted is. A jelöltet pedig már nem volt nehéz kiválasztanom, elvégre ő volt a legfontosabb személy, aki a közelmúltban veszítette életét – hiszen ki mást akarna feltámasztani, Aleyát?

- És mégis milyen áldozatról beszéltél az előbb? – tette fel Travis az utolsó kérdését hosszas beszélgetésük folyamán.

- Az univerzum erőivel lehetetlenség bárkinek is kedve szerint szórakoznia, legalábbis következmények nélkül az. A mindenségbe nem lehet csak úgy életet vinni, mint ahogyan a halál sem véletlenszerű. Mindennek megvan a maga szerepe az Erő akaratában, s az mindig is egyensúlyra törekedett, s törekszik is, ahogyan most beszélünk. Nincs élet halál nélkül, s nincs halál élet nélkül. Semmit sem lehet elvenni, vagy hozzáadni a kozmoszhoz, nem áldozat nélkül. Én visszaállíthatom Reát eredeti valójában, hogy elhagyhassa e helyet, de meg kell értened, hogy ehhez nagy árat kell fizetned...

Sebesen süvített a szél Mortis Fellegvára felett, ahogyan az Atya és Travis magasztos léptekkel tűnt elő ismét a csarnokban. Ugyan a bolygó éghajlata már helyre jött valamelyest az egyensúly újbóli beköszöntével, de még koránt sem stabilizálódott teljesen.

- Akkor indulhatunk, mester? – kérdezte a fiatal togruta lány szemeinek kíváncsi pillantása közepette, de ekkor Travis megtorpant, s csak búsan nézett vissza rá.

- Sajnálom Rea, de itt kell maradnod. Nem vihetlek magammal – ekkor némán elfordult, majd folytatta útját a helyiség szélén várakozó hajója, a Hammer of God felé – Rea után ez már tényleg nem volt valami nagy ördögösség az Atyának, hiszen Travisnak még most is távoznia kellett valahogyan, lehetőleg még Sidis előtt. Nehogy ismét egymásnak eshessenek.

- Hogy micsoda?! – csattant fel tanítványa idegességében. Hát még csak nem is számít neki, hogy mi lesz vele? Az ember, kire már Naala mesternél is jobban nézett fel, csak úgy itt hagyná? Hogy jelenthet számára ilyen keveset az élete?

- Ugyan nem mehetsz el, de korlátlan ideig maradhatsz itt – próbálta az Atya nyugtatgatni valamelyest. – És hidd el, ha magányos is, de mégsem olyan rossz itt az élet – azonban ez nem igazán vigasztalta Reát, aki csak meredten bámulta mestere hajóját, ahogyan szép lassan felszállt, majd egyre csak emelkedni kezdett Mortis talajáról.

- Gyűlöllek! – fakadt ki végül haragos ordításában, mérhetetlen indulatai közepette. Épp az az ember hagyta most cserben, kitől a legkevésbé számított volna erre és oly sokszor megígérte neki a tanítványaként töltött idő folyamán, hogy sosem fogja megtenni ezt. – Gyűlöllek! – harsogta ismét Mortis tiszta levegőjében, ahogyan a Hammer of God tovatűnt az ózonnék levegőben. S szemei most sárgásan ragyogtak fel haragjának egyre csak lobogó, minduntalan izzó haragja által táplált tüzével.

Megtette a végső lépést a sötét oldal felé...

Később:

A Demetreus hatalmas robajjal emelkedett fel ismét Mortis füves talajáról, miközben megannyi föld és kődarab zúdult alá sötét tónusú burkolatáról. Az automata javítórendszer ismételen kifogástalan állapotba helyezte a hajót, újabb okot adva Sidisnek minduntalan elégedettségére. Elvégre most, hogy átadta a Képességet az Atyának teljesítette feladatát és Travistól is megszabadult egy jó időre. Ezen felül Rea még páratlan társaságul is szolgál majd az öreg számára a Mortison töltendő megannyi éve alatt.

De azért kár, hogy maradnia kellett.

- Nos, megmentettük Mortist, megöltük a valaha élt legerősebb sithet és még az idősíkot is helyreállítottuk, legalább is számottevő változások nélkül. Azt hiszem, van okunk némi ünneplésre – jelentette ki Sidis önelégült mosollyal az arcán, ám Synthia ekkor fejét csóválva jelent meg előtte látszólag a semmiből, ahogy azt már megszokhatta.

- A történelmi feljegyzéseim alapján minden helyre állt, egyetlen dolgot kivéve...

Darth Raven